

Voorzitter,

Het CDA is voor 'terugdringen tot aan de landsgrens en een 0 populatie in het binnenland te krijgen.

Muskusratten komen van nature niet in Nederland voor. Ze hebben nagenoeg geen natuurlijke vijanden en planten zich snel voort.

Een paartje muskusratten krijgt jaarlijks zo'n 20 jongen. De jongen zijn binnen een half jaar geslachtsrijp. Met deze gegevens kunnen we dus stellen dat de muskusrat zichzelf elk jaar vertienvoudigt!

Het vangen en vooral het opsporen, van muskusratten is een vak apart. Het werk vereist veel ervaring, kennis van de natuur en techniek. De bestrijding moet bovendien op een manier gebeuren die zo min mogelijk dierenleed veroorzaakt.

Elk moertje wat je wegvangt, scheelt weer 20 nakomelingen die je niet hoeft op te zoeken en te doden. Dit betekent wel dat je daarna veel minder dieren hoeft te doden en dus ook minder bijvangst hebt. Wat weer dierenleed bespaart.

Door het graven van muskusratten worden dijken en kades ernstig verzwakt. Ze kunnen inzakken, gaan schuiven en zelfs doorbreken. Dat heeft grote gevolgen. Het gebied achter de dijk of kade kan onder water komen te staan. Als dat gebeurt, leidt dat tot enorme schade en gevaarlijke situaties voor de mens en dier.

Eén muskusrat kan wel dertien kruiwagens grond per jaar verplaatsen. Die losse aarde verstopt de watersystemen. Meerdere ratten die graven in een smalle sloot zorgen ervoor dat de waterhuishouding daar flink belemmerd wordt.

Muskusratten zorgen niet alleen voor schade aan dijken en kades. Het gewroet leidt soms tot onzichtbare valkuilen voor vee en landbouwmachines. Wat veel dierenleed kan veroorzaken.

Iedere schade is een bedreiging van de veiligheid, de veiligheid van waterkeringen moet kunnen worden gegarandeerd. Dus is er belang bij om in alle gebieden de ratten weg te vangen omdat ratten zich verplaatsen.

Naast de bruine rat kan ook de muskusrat drager zijn van diverse parasieten. Leptospirose (veroorzaker van ziekte van Weil)

De ziekte van Weil is een van dier op mens besmettelijke ziekte die ernstige gevolgen kan hebben, Daarnaast kan de muskusrat als reservoir dienen voor de gevaarlijke vossenlintworm.

(Wet- en regelgeving EU-verordening 1143/2014)

De muskusrat staat sinds augustus 2017 op de Unielijst. De invasieve exoten zijn op de Unielijst geplaatst omdat ze in delen van de EU schade toebrengen aan de biodiversiteit en/of ecosysteemdiensten. Ze kunnen ook nadelige gevolgen hebben voor de menselijke gezondheid, veiligheid of de economie. Men mag onder andere geen handel drijven met een soort die op de Unielijst staat. Verder geldt voor

lidstaten de plicht om in de natuur aanwezige populaties op te sporen en te verwijderen. En als dat niet lukt om de populatie zodanig te beheren dat verspreiding en schade zoveel mogelijk wordt voorkomen.

Voor de Veiligheid, Gezondheid en de Waterkwaliteit voor mens en dier vindt het CDA belangrijk om de muskusratten terug te dringen tot aan de landgrens en een 0 populatie in het binnenland te krijgen. Dat moet wat het CDA betreft ook de inbreng zijn van ons waterschap in de Unie-ledenvergadering. Wij wachten af wat het DB adviseert over de amendementen.

Toelichting

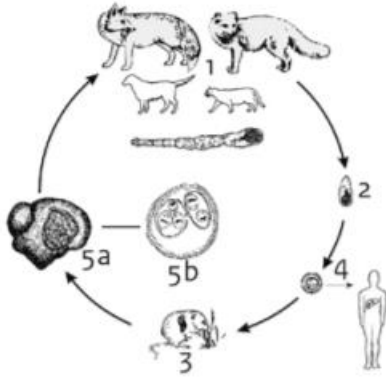
Effect op ecosysteemdiensten

Door de activiteiten van de muskusrat **verminderen** een aantal **waterkwaliteitskenmerken**, zoals watertemperatuur, hoeveelheid zuurstof en de pH.

De cyclus vossenlintworm.

De vos is de belangrijkste eindgastheer van deze parasiet. Ook wasbeerhonden kunnen besmet zijn, en soms een hond of een kat (figuur 1, stap 1). In de ontlasting van een geïnfecteerd dier komen al snel infectieuze eitjes voor (figuur 1, stap 2). De eitjes kunnen op de vegetatie (zoals groente of fruit) terecht komen en door kleine knaagdieren worden opgegeten. Deze knaagdieren, zoals woelratten (*Arvicola terrestris*), veldmuizen (*Microtus arvalis*) en **muskusratten (*Ondatra zibethicus*)**, **kunnen op deze manier tussengastheer worden (figuur 1, stap 3).**

In de lever van de geïnfecteerde knaagdieren ontwikkelt zich het blaaswormstadium (figuur 1, stap 5a) met protoscolices (figuur 1, stap 5b). Als vossen, (wasbeer) honden of katten deze besmette knaagdieren eten, raken ze geïnfecteerd. Dan ontwikkelt de volwassen lintworm zich in de darm en is de cyclus rond1. Het duurt 28 dagen om van eistadium tot het volwassen, eiproducerende stadium te komen. De vossenlintwormeitjes zijn direct infectieus en kunnen maanden overleven in het milieu afhankelijk van temperatuur en vochtigheid. Ook de mens kan besmet raken door inname van de eitjes (figuur 1, stap 4).

Ziekte van Weil

Ratten, en vooral de bruine rat, kunnen dragers zijn van de veroorzaker van de ziekte van Weil. **Muskusratten kunnen dragers zijn van de veroorzaker van de modderkoorts.** De ziekteverwekkers leven in de nieren van deze ratten en komen naar buiten via **de urine van de besmette ratten**. Wanneer de condities gunstig zijn, dit is een warme en vochtige omgeving, kan de ziekteverwekker ruime tijd overleven wanneer ze met de urine van de ratten zijn vrijgekomen. Besmetting van de mens vindt dan ook plaats door direct contact met (levende) of dode ratten, of indirect via de met urine besmette omgeving. **Gedacht moet worden aan oppervlaktewater, vochtige planten en modder.** Mensen worden geïnfecteerd via wonden of slijmvliezen (binnenkant mond en ogen) en de verdenking bestaat ook dat de ziekteverwekker via de weke (natte) huid het lichaam kan binnenkomen evenals door het inademen van fijne, kleine druppeltjes (aerosolen). Wanneer iemand de ziekte doormaakt kan de ziekteverwekker ook met de urine van de zieke vrijkomen. De urine vormt dan ook een risico, maar overdracht van de ziekte van mens op mens is zelden beschreven. Waarschijnlijk biedt een doorgemaakte infectie jarenlang bescherming. De tijd tussen besmetting en ziekte is van 2 tot 30 dagen, meestal 7 tot 12 dagen. Per jaar worden in Nederland gemiddeld dertig gevallen van vaak ernstige leptospirose vastgesteld met een piek in de periode augustus-november. Ongeveer een derde van de gemelde infecties wordt opgelopen in het buitenland, tijdens vakanties met name in tropische landen. Langdurige of zware regenval en overstromingen kunnen een toename van het aantal gevallen tot gevolg hebben.

Je kunt besmet raken door:

- contact met levende of dode ratten
- contact met de urine van ratten
- contact met aarde, riool en oppervlaktewater (waarin besmette urine zit).
- het zwemmen in sloten en plassen waarin besmette ratten leven
- De bacterie kan via wondjes of via de ogen, neus of mond in het lichaam komen.

Vijanden van muskusrat

Roofdieren zoals de **vos**, bunzing, **hermelijn**, havik en **bosuil**. Dat zijn de natuurlijke vijanden van de muskusrat. Ook zijn ze niet dol op mensen. Mensen zien het dier als schadelijk. Hij graaft gangen in oevers en dijken en dit wordt gezien als gevaar voor dijkdoorbraken en (spoor-)wegverzakkingen, maar ook het wegzakken van landbouwmachines en koeien

Wat eet een muskusrat

De muskusrat is vooral een planteneter met een voorkeur voor **waterplanten**. Zo eet hij (schijn)grassen, zeggen, riet, lisdodde, bies en vlotgras. Hij eet hiervan vooral de onderste delen van de stengels en wortelstokken. Ook eet hij landbouwgewassen en incidenteel zoetwatermollusken, **kreeften** en **vis**.

Nakomelingen

Van elk muskusrattenpaartje worden jaarlijks zo'n 20 nakomelingen groot dat betekent dat een koppeltje in **vijf jaar** voor $2=20=200=2.000=$ **20.000** nazaten